

ταστάτην του. Ήναγκάσθη δὲ νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὰς αὐτὰς διατυπώσεις εἰς ἃς ὑπεβλήθη καὶ τὴν πρώτην φοράν, διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ, ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς ἠπειλήθη ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ καὶ ἓνα μερόνυχτον εἰς τὴν Μοιραρχίαν. Ἀφοῦ τοιαῦτα γίνονται εἰς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους, φαντάζεσθε τί γίνεται εἰς ἀπλοῦς πολίτας. Καὶ ὅταν σὰς λέγωμεν ὅτι εἴμεθα ὅλοι Τοῦρκοι! Σὰς συλλαμβάνουν μεταβαίνοντας εἰς τὴν ἐργασίαν σας, σὰς ὀδηγοῦν ἀριστερά, δεξιά, διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν, ἐν μέσῳ χωροφυλάκων, σὰς παρουσιάζουν εἰς τὸν λοχαγὸν τῆς ὑπηρεσίας, διὰ νὰ εὐδοκήσῃ οὗτος νὰ σὰς πῆ μετ' ἀσιανῆς ναυχυλείας: *γιαγκιλίς ὀλυτοῦ*. Καὶ εἶναι τοῦτο μόνον; Ἐνα καταστημάτων τὰν πῆραν ἄρον ἄρον, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί του, καὶ τὸν ἔχωσαν μεταξὺ κακούργων εἰς τὴν φυλακὴν τῆς μοιραρχίας, διότι ἦτον ἐγγεγραμμένος νὰ πληρώσῃ τὸν θεῖον, τὸν ἱερὸν, τὸν δὲν ξέρω πῶς τὸν λένε ἀλοιώτικα, φόρον τοῦ αἵματος. Αὐτὰ γίνονται ὑπουργοῦντος τῶν Στρατιωτικῶν τοῦ κ. Τρικούπη!

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ ἡ Ὁρα ἐπροσωποποίησε πλέον τὰ λεγόμενα Ποδοκροτήματα. Μεγαλείτερο ρόλο παίζουν αὐτὰ — κατὰ τὴν Ὁραν — ἢ ὅλοι μαζί οἱ ῥήτορες τῆς συμπολιτεύσεως. Τί εἶναι αὐτὰ τὰ Ποδοκροτήματα, τὸ γνωρίζομεν ὅλοι. Ὅστις ἔχει τὴν ἀστυνομίαν μαζί του, ἔχει τὰ Ποδοκροτήματα μαζί του. Ὅστις θέλει νὰ χάσῃ ἐν εἰκοσιεκτάρι, ἀγοράζει ποδοκροτήματα. Καὶ ὅμως ὁ κ. Τρικούπης δὲν αἰσχύνεται νὰ ἐκφραζέται καὶ Βουλὴ καὶ πολίτευμα καὶ ἔθνος, καὶ νὰ παριστάνῃ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μιλά μετὰ τὰ πόδια του. Καὶ δὲν ξέρει ὅτι ὅταν ἔλθῃ αὐτὸς ἀντιπολίτευσις, θὰ ἔχῃ τὰ ποδοκροτήματα ὑπὲρ ἐαυτοῦ;

Ἡ δὲν ξέρει ὅτι ἂν θέλουν νὰ τὸν συνερισθοῦν οἱ ἀντιπαλοὶ του, πρέπει νὰ μεταβληθοῦν τὰ θεωρεῖα τοῦ λαοῦ εἰς ἵπποδρόμια; Δὲν σέβεται διόλου τὸν ἑαυτόν του; Πρέπει ἡμεῖς ἐκδικούμενοι νὰ τοῦ ὑπενθυμίσωμεν τὰ κρεμύδια, τὰς πέτρας καὶ τὰ κλούβια αὐγὰ μετὰ τὰ ὅποια τὸν ἔρραναν τὰ παλληκάρια τοῦ Ρούφου ἐν Πάτραις πρὸ δύο ἀκόμη ἐτῶν; Ἄν ἦσαν ἐκεῖνα ἀτιμῖαι, δὲν εἶνε καὶ τὰ ποδοκροτήματα ἀτιμῖαι; Καὶ πῶς ζητεῖ ἐκ τοιούτων ἀτιμιῶν ν' ἀτλήσῃ δυνάμεις διὰ τὴν πολιτικὴν τοῦ;

Ἐγένοντο οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἰωάννου Δ. Κατσάρη, φαρμακοποιοῦ τοῦ δημοτικοῦ νοσοκομείου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Κατίνας Καζούλη.

Τοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα τὸν γάμον εὐδαίμονα καὶ καλλίτεκνον.

Ἀῦριον, καιρεῦ ἐπιτρέποντος, τὸν λόγον θὰ ἔχουν οἱ κκ. βιβλιοδέται. Τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς; θὰ ἦνε τίποτα πρὸ τοῦ κάρρου τοῦ Νέου Θεσπίδος. Ὁ κ. Καλλιγᾶς θὰ κάμῃ καλά νὰ κρυβῆ εἰς τὰ σύννεφά του, ὅφ' ὧν, κρίμασιν οἷς οἶδε Φιλήμων, ἐξέπεσε.

ΚΟΥΤΣΟ-ΦΛΕΒΑΡΟΣ

Γκρεμίσου, Κουτσο-Φλέβαρε, σημειωμένε μῆνα.

Μὰς ἴλυσσαξες μετὰ τὴ βροχῆ, τὴ λάσπη καὶ τὸ χιόνι,

νης γυναικὸς, ἐβγήκεν ἀπόψε καὶ δὲν ἐπανήλθεν. Ἄχ, καὶ ἂν ἦνε ἐκεῖνος! τρέξε γρήγορα, ἄνδρα μου, γρήγορα, πῆγε νὰ ἰδῆς καὶ ἔλα ἀμέσως.

Ὁ ξενοδόχος ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ ἀνεχώρησε τρέχων, ἀμέσως δὲ ἡ Ζελίμα ὀρθωθείσα ἔμπροσθεν τῆς Μαρίας Ρόζας ἐδράξατο τῶν βραχιόνων αὐτῆς σπασμωδικῶς καὶ μετὰ φλογερὸν καὶ πυρετώδες βλέμμα τὴν ἠρώτησεν ἐπιτακτικῶς ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῆς:

— Πρὸς τί αἰ φωναί αὐταί, διατί τρέχουσιν αὐταί αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες; τί σὰς εἶπεν ὁ σύζυγός σας; τί συμβαίνει;

Ἐνόησε βεβαίως ἡ Μαρία Ρόζα, διότι ἀπεκρίνατο

— Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη τίποτε, σὰς βεβαιῶ ὅτι τίποτε δὲν εἰξεύρω ὁ ἄνδρας μου ὑπῆγε νὰ ἰδῆ καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ. Ἄς περιμένωμεν, ἄς περιμένωμεν. . . Σὰς παρακαλῶ μὴ ἀπελπίζεσθε.

Βλέπουσα δὲ ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐμελλε νὰ καταληφθῇ ὑπὸ νευρικής κρίσεως,

— ὦ! ἐπανέλαβεν ἔντρομος, νὰ μ' ἐνοιωθε τοῦλάχιστον θὰ ἔμπορούσα νὰ τῆς ὀμιλήσω καὶ θὰ κατάρθωνα νὰ τὴν κηθουχάσω, νὰ τὴν παρηγορήσω. Χωρὶς ἄλλο θὰ πάθῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Τί νὰ κάμω; καὶ ἂν ὁ πνιγμένος βεβαιώθῃ ὅτι εἶνε ἐκεῖνος! ὦ! ἅγια Ἄννα, μακαρία ἅγια Ἄννα διαφύλαξέ μας!

Τῆς ἐπῆλθε κατὰ τοῦτον ἡ ἰδέα νὰ ἀναβιβάσῃ τὴν νεαρὰν

γυναῖκα εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ προσεπάθησε μετὰ ἡδίας καὶ θωπευτικῆς φωνῆς, νὰ τὴν σύρῃ πρὸς τὴν κλίμακα, ἀλλ' ἡ Ζελίμα ἀνέστη ἐνοήσασα τὴν σκοπὸν της, εἶτα δὲ ὠθήσασα αὐτὴν αἴφνης μετὰ τινος μανίας ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ ὠδεύσε ταχέως μέχρι τῆς κρήνης, ἐνθα ἐξ ἀδυναμίας τῶν ποδῶν της ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἀκρογωνιαίου λίθου.

Ἡ ὠραία μέλαινα καὶ μακρὰ αὐτῆς κόμη λελυμένη ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς. Ἡ Μαρία Ρόζα ἔσπευσε νὰ τὴν φθάσῃ καὶ ἵστατο παρ' αὐτὴν ἔτοιμος νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴν περιποιηθῇ.

Ὁ ξενοδόχος, σταλεὶς ὑπὸ τῆς συζύγου του διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὸν μύλον, ἀλλὰ πρὶν ἢ φθάσῃ μέχρι τοῦ ποταμοῦ, ἀπήντησε κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου τὴν νεκρικὴν συνοδίαν καὶ παραμερίσας ἀποτόμως τοὺς παρὰ τὸ φέρετρον πορευομένους ἔριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ.

— Δυστυχία, δυστυχία! ἀνέκραξε πάραυτα, αὐτὸς εἶνε! Οἱ νεκροφόροι ἔστησαν, ὁ δὲ δήμαρχος πλητιάσας πρὸς τὸν ξενοδόχον,

— Μήπως γνωρίζεις αὐτὸν τὸν νεκρὸν; τὸν ἠρώτησε.

— Τὸν γνωρίζω, κύριε δήμαρχε, τὸν γνωρίζω, εἶνε ἓνας ταξειδιώτης, ὁ ὅποιος ἐφθασε χθὲς εἰς τὸ Βλαϊνκούρ μετὰ τὴν γυναῖκά του καὶ ὁ ὅποιος ἦλθεν καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἡμᾶς. Ἄ! εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν ἔριψαν εἰς τὸν ποταμὸν ἀφοῦ τὸν ἐκλέψαν.

θαρρείς κι' ὁ ἥλιος ἔφυγε μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
καὶ ἄλλα ξένα κόκκαλα ἢ ζέστη του πυρόνει.
Γκρεμίσου, Κουτσο-Φλέβαρε, ν' ἀνοίξῃ καλοκαίρι,
καὶ μὴ ξανάλθῃς ἄλλοτο μὲς ἵστὰ δικά μας μέρη.

Μὰς μάρανες τὴν Ἀποκρῆν καὶ τὸ πολὺ μας κέρι,
χορεύει δίχως ὄρεξι ἵστους δρόμους κι' ἢ καμήλα,
κάνενας παληομασκαρᾶς δὲν μὰς κτυπᾶ τὸ ντέφι,
καὶ πέφτουν καὶ χλωμιάζουσε τῆς μούρης μας τὰ μῆλα.
Κρύο καὶ μαύρη συννεφιά τὸν ἥλιο μὰς σκεπάζει,
καὶ ἢ καρδιά μας κλείνεται, βογγᾶ καὶ συννεφιάζει.

Τί δυστυχία ἔξαφνικὴ ἵστὴ φίλη μας Ἑλλάδα,
ἂν χέση καὶ τὸν ἥλιο τῆς καὶ τὴν ἀστροφεγγιά τῆς!
ἄλλοίμονον ἵστους Ἑλληνας, ἂν λείψῃ κι' ἢ Ἰλιακάδα.
τὸ μόνο ποῦμεινε καλὸ μὲς ἵστ' ὅλα τὰ κακὰ τῆς!
Ἄλλοίμονο εἰς ὄλους μας καὶ ἵστὴ χρυσῆ μας φύσι,
ἂν μέσα ἵστ' ἄλλα μας κακὰ καὶ τοῦτο μὰς κολλήσῃ.

Κι' ἐγὼ ἂν ἦμαι σὰν καὶ σὰς πολίτης ἵστὴν Ἑλλάδα,
μονάχα γιὰ τὸν ἥλιο τῆς ἀκόμη τὴν λατρεύω
κι' ἂν—ὄ μὴ γένοιτο ποτὲ,—μὰς λείψῃ κι' ἢ Ἰλιακάδα,
ἀλλάζω τὴν παντιέρα μου καὶ ἵστὴ στιγμὴ τουρκεύω.
ἵστὸ διάβολο ἢ πρόδοος, ἢ δόξα καὶ τὰ πλούτη,
τοῦλάχιστον ἂς ἔχουμε τὴν εὐτυχία τούτη.

Καλὸ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε γιὰ συννεφιά καὶ χιόνι,
κι' ἂν ἔχουν γι' ἄλλους ποίησι καὶ ὠμορφιὰ πολλή,
μὰ κάθε γνήσιος Ρωμηὸς γρινιάζει καὶ θυμώνει,
καὶ οὔτε ἔχει ὄρεξι ἀκόμη νὰ μιλήσῃ.

Μέσα ἵστὸ κρύο γίνεται καὶ ἢ Ἑλλάς πρὸ κρύα,
καὶ χάνεται κι' ὁ ἥλιος τῆς ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Γκρεμίσου, Κουτσο-Φλέβαρε, ἢ φοῦρκά σου ἂς πάψῃ,
νὰ ἡμερώσῃ κι' ὁ Ρωμηὸς καὶ μασκαρᾶς νὰ γένη
ἂν μὲς ἵστὸ τόσο χάλι μας κι' ὁ ἥλιος δὲν ἀστράψῃ,
τότε τί θᾶχουν νὰ εἰποῦν γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς οἱ ξένοι;
"Ὡ! ἔλα, Κουτσοφλέβαρε, γιὰ κάμε μας τὴ χάρι,
καὶ ἢ τρελλή μας Ἀποκρῆν ἂς δώσῃ καὶ ἂς πάρῃ.

Σουρῆς.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἐκ Κυπαρισσίας ἐλάβομεν τὸν Τραγικὸν ἔρωτα δύο πι-
στῶν ἐραστῶν, μυθιστορὶν πρωτότυπον.

Εἶνε ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ περιφήμου Σταθεροῦ ἔρωτος,
ὄνπερ δὲν ξεύρω ἂν ἐνθυμῆσθε· καὶ ἐπειδὴ ἢ περίοδος τῶν
Ἀπόκρου το ἀπαιτεῖ, θὰ σὰς δίδωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον
εἰς κάθε φύλλο.

Ὅπου ὁ ἐραστής (Χρῦσης) ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του
καὶ ἀπαντᾷ τὴν μέλλουσαν ἐρωμένην του.

"Α: τὸν ἀφήσωμεν νὰ διηγῆται :

"... Ἦτο ἄγγελος, καθόσον ἀγγέλου χάριτες ἐκόσμου
τὸ λαμπρὸν πρόσωπόν τῆς, ἐγὼ δὲ μ' ἐν τῆς βλέμμα, μὲ
ἐν τῆς μειδιάμα, ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς καλλιμόρφου ὄψεως
τῆς, ἠκολούθουν τὰ ἴχνη τῆς, πλὴν ἢ δυστυχῆς καρδιά

— Εἶνε πολὺ σοβαρὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις, Κλαύδιε
Ροαγέ, καὶ πρόσεξε.

— Νὰ μὴν πιστεύετε τάχα ὅτι αὐτοκτόνησεν αὐτὸς ὁ
δυστυχῆς;

— Ὅχι δὲν λέγω αὐτὸ, ἀλλ' ἐνδεχόμενον νὰ ἔπεσεν
εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ Κλαύδιος Ροαγέ ἐκίνησεν ἐνεργητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐδὼ ἔγεινε κακούργημα, κύριε δῆμαρχε, ἀνταπή-
τησε μετὰ πεποιθήσεως.

— Εὐρήκαμεν ἐπάνω του αὐτὸ τὸ χρηματοφυλάκιον τὸ
ὅποιον περιέχει τραπεζικὰ γραμμάτια, ὥστε δὲν τὸν ἐκλε-
ψαν.

— Τὸ βλέπω· κύριε δῆμαρχε, καὶ ὅμως...

— Ἐπιμένεις εἰς τὴν ἰδέαν σου;

— Δηλαδή, κύριε δῆμαρχε, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πλεόν
τί νὰ εἰπῶ ὅτι, ξεύρω εἶνε, ὅτι ἔβγηκε ἀπόψε κι' ἄφησε ὀ-
λομόναχῃ τὴν γυναικὰ του, μιὰ γυναῖκα μάλαμα, ἢ ὠμορ-
φότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ὡ! ποτὲ δὲν θὰ μὲ κάμουν
νὰ πιστεύσω ὅτι ἔβγηκε διὰ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν ποταμόν· ὄχι
δὲν αὐτοχειριάσθηκε.

— Αὐτὰ τὰ ὅποια εἶπες, Ροαγέ, μὰς ἐπιτρέπουν τοῦλά-
χιστον νὰ τὸ ὑποθέτωμεν.

— Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ ἕνα λόγο, κύριε δῆμαρχε!

Αἰτιῶν, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε διόλου φανερὰ πράγματα καὶ

πρέπει νὰ βροῦμαι τὴν ἀλήθεια. Χθὲς τὸ βράδυ, τὴν νύκτα,
τοῦ ἔφεραν τοῦ ἀνθρώπου ἕνα γράμμα.

— Λοιπὸν τὸ γράμμα αὐτὸ;

— Τὸ γράμμα αὐτὸ μοῦ τὸ ἔδωκεν ἕνας νέος, ὁ ὅποιος
δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ Βλαινκούρ, διότι δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ἄ! εἶπεν ὁ δῆμαρχος γενόμενος σύννοος:

Καὶ ὑποθέτεις; ἠρώτησε.

— Ὑποθέτω, ὅτι τοῦκαμαν καρτέρι τοῦ δυστυχισμένου
τ' ἀνθρώπου.

— Ὅχι διὰ νὰ τὸν κλέψουν βέβαια.

— Καὶ ποῖος εἴμπορεῖ νὰ πῆ κύριε δῆμαρχε, ὅτι δὲν
τῶκαμαν ἀπὸ ἐκδίκητι;

Ὁ δῆμαρχος ἐσκυθρόπασε περισσότερον.

— Ἐπιμένεις ἐξάπαντος εἰς τὴν ἰδέαν σου, εἶπε μετὰ
φωνῆς προδιδούσης τὴν συγκίνησίν του, ὥστε κατὰ τὴν γνώ-
μην σου διεπράχθη κακούργημα.

— Ἐπιμένω καὶ καλοσπιμένω, κάνεις δὲν μοῦ βγάζει τὴν
ἰδέαν αὐτὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

— Πολὺ καλὰ, θὰ γείνη ἀνάκρισις καὶ θὰ ἀνακαλυφθῇ
ἢ ἀλήθεια.

Ἀφοῦ δὲ ὁ δῆμαρχος ἀντήλλαξε λόγους τινὰς μετὰ τοῦ
δημοτικοῦ παρῆδρου εἶπε τῷ ξενοδόχῳ.

— Ἀφοῦ ἢ γυναῖκα τοῦ πνιγμένου εἶνε εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖον σας, ἐκεῖ νὰ φέρωμεν τὸν νεκρόν.